

สี่พันตร

บทที่ 25

กำหนดการระบุว่าเครื่องบินจะออกจากท่าอากาศยานในเวลาบ่าย แต่แม้กระนั้น ครูพรก็ปลุกสาวนาฏศิลป์แต่เช้าตรู่ เร่งให้จัดเตรียมข้าวของทั้งที่เป็นส่วนตัวและสำหรับใช้ร่วมกันในการแสดงทั้งหมด ตรวจตราไล่เสียงครึ่งแล้วครึ่งเล่ากลัวว่าจะขาดตกบกพร่อง

“ถ้าหายขึ้นมาละก็จะลำบาก จะไปหาเอาข้างหน้าก็คงไม่ได้”

“ครูพรวิตกกังวลมากเกินไป ไม่มีอะไรหายหรอกน่า”

ครูเฉลียวบ่นอ่อยๆ ราคาญเสียงถามหานั่นหานี้ครึ่งแล้วครึ่งเล่า

กลุ่มสาวแสบแอบกระซิบกันคึกคัก

“ครูพรตื่นเต้นยังกับจะไปแต่งงานอย่างนั้นแหละ”

เครื่องบินที่จะใช้เดินทาง เป็นเครื่องบินขนาดเล็กของสายการบินประจำชาติซึ่งมีเที่ยวบินเพียงสัปดาห์ละสองครั้ง หัสตินเป็นแคว้นรัฐเล็กๆ ที่ยังเคร่งครัดรักษาวัฒนธรรมดั้งเดิม และอยู่ประชิดติดแดนแคว้นรัฐที่ยากจนยังไม่พัฒนาสองแคว้นรัฐ คือสิงหะราและลองปรี ซึ่งกำลังกรุ่นควันของความไม่สงบด้วยกันทั้งคู่ สงครามกลางเมืองที่ยืดเยื้อนานปีในลองปรี ซึ่งมีภูมิประเทศกั้นกลาง ทำให้เส้นทางบินจากไทยต้องอ้อมไกลเพื่อผ่านบริเวณที่เป็นกลาง แต่ก็คาดไม่ได้ว่าเหตุการณ์เบื้องล่างจะเปลี่ยนแปลงอย่างปัจจุบันทันด่วนเมื่อไร

หลายวันมานี้ ชาวการสู้รบในลองปรี กลับมาเป็นหัวข้อข่าวที่ไม่ทำให้ใครแปลกใจเท่าไรนัก การสู้รบเพื่อชิงอำนาจระหว่างสองฝ่ายเกิดขึ้นและดำเนินต่อเนื่องยาวนาน บัดนี้ หลังจากประชุมสะสมกำลังพลและอาวุธ กองกำลังของนายพลวันเนาซึ่งต่อต้านองค์ชัตรีย์ได้เริ่มทำการรุกอย่างต่อเนื่องอีกครั้ง เจ้าเถกิงไกรสรซึ่งดูแลลองปรีด้านใต้ เสด็จมาสมทบกับเจ้าแสนศักดิ์สุริยนซึ่งรักษาเมืองหลวงหนองเบน เพื่อร่วมบัญชาการรบหมายพิชิตชัยนายพลวันเนา

ชาวการสู้รบปรากฏอยู่บนจอโทรทัศน์ที่ตั้งเป็นระยะในบริเวณท่าอากาศยาน แต่ภาพที่จำเจเหล่านี้หาได้ทำให้คนส่วนใหญ่สนใจไม่ในห้องรับรองผู้โดยสารตรงทางออกขึ้นเครื่อง ผู้โดยสารคนไทยแม้แต่แยมม์ยิ้มเบิกบานสนอกสนใจกันเองจนแทบจะไม่มีใครมองภาพที่ปรากฏบนจอทีวีทุกเครื่องที่แพร่ข่าวเดียวกัน

คณะเดินทางในเที่ยวบินนี้ นอกจากชาวต่างประเทศจำนวนหนึ่ง ก็เป็นกลุ่มคนไทย ที่มุ่งหมายไปร่วมงานเฉลิมฉลองการสถาปนาองค์รัชทายาทแห่งหัสตินเป็นการเฉพาะ ขพบณ นายกรัฐมนตรีร่วมเดินทางไปด้วยพร้อมพิธีอย่างเป็นทางการในฐานะตัวแทนของประเทศไทย กลุ่มของท่านซึ่งประกอบด้วยท่านนายพลเอกไชยันต์ นักการเมืองคนสำคัญๆ นายทหาร และบรรดาผู้ติดตามทั้งหลาย ได้รับการต้อนรับในห้องรับรองพิเศษแยกต่างหากจากผู้โดยสารทั่วไป เพื่อขึ้นเครื่องที่หลังในที่นั่งด้านหน้าที่จัดไว้เป็นพิเศษ ส่วนเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานของรัฐบาลและกลุ่มนักธุรกิจถูกรวมอยู่ในกลุ่มผู้โดยสารอื่นๆ

สาว ๆ คณะนาฏศิลป์กลายเป็นที่สนใจของหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ ส่วนบรรดาสตรีสูงวัย ซึ่งวางตัวอยู่ในระดับสังคมที่สูงกว่า และไม่รู้วาคณะนาฏศิลป์เดินทางไปแสดงศิลปะการรำไทยในฐานะทูตวัฒนธรรมก็มองพวกเขาอย่างแปลกใจ พอมมีโอกาสก็เข้ามาไต่ถาม

บางคนแสดงความชื่นชมเจรรจารีหนู แต่บางคนก็ไม่

“ทำไมต้องไปกันตั้งสิบกว่าคน แบบนี้ไม่เปลืองงบประมาณแยะหรือ” คำถามของสตรีนักธุรกิจผู้หนึ่งทำให้สาว ๆ หน้าเฉือน “ค่าเครื่องบินไม่ใช่ว่าถูก ๆ ไหนจะค่ากินค่าอยู่อีกล่ะ ค่าครองชีพทางนั้นสูงมากเพราะประเทศเขารวยกว่าเราเยอะ”

ครูพรหน้าตึง “ต้องไปแสดงหลายที่ก็เลยต้องจัดการแสดงไปหลายชุดคะ ถึงจะไปกันสิบกว่าคน แต่เด็ก ๆ ก็ต้องแสดงกันคนละหลายชุดแล้วยังต้องรับผิดชอบทำอะไรกันเองหมดทุกอย่างด้วยคะ”

“ถึงยังงี้ก็มีเบี่ยเลี้ยงให้ไช้ไหม คงไม่ได้เหนื่อยเปล่าหรอกนะ”

กับคำถามที่ไม่น่าฟัง ครูพรก็ไม่ยอมตอบดื้อ ๆ

สองผู้กองจากไทยและหัสติน กับหนุ่มใหญ่จากโสฬสติดตามอยู่ในระยะ แม้สาว ๆ จะส่งสายตาหยอกเย้ามาสม่ำเสมอ แต่ทั้งสามกลับไม่เข้าไปคลุกคลีด้วย หนุ่มจากต่างเมืองทั้งสองเงียบขรึม มองดูผู้คนรอบข้างอย่างจับสังเกตุ ทำที่ราวกับว่าการพูดคนละภาษาเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร มีเพียงรอยเอกลอร์ช ในเครื่องแบบนายทหารเท่านั้นที่ดูแลทักทายทุกคนอย่างแข็งขัน

ชลัมภู เกาะอยู่ข้างทิพย์ และพ่อผู้กองลอร์ชว่าง ก็มาติดตามไม่ห่างเช่นกัน

เป็นเพราะขณะเดินทางนี้มีบุคคลสำคัญระดับประเทศมากมาย จำนวนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและช่างภาพนักข่าวตลอดจนตัวแทนจากสื่อมวลชนต่างๆ จึงมากกว่าปรกติ คนเหล่านั้นเดินผ่านไปผ่านมา ภูกันเข้ารุมล้อมบุคคลสำคัญคนนั้นคนนั้นรวมทั้งนักธุรกิจบางคนที่เป็นอยู่ในกลุ่ม ตั้งแต่มาถึงสนามบินและพบภาพที่วุ่นวายเหล่านั้น องค์ตฤณีจากต่างแดนที่ซ่อนอยู่ในกลุ่มผู้เดินทางก็ได้แต่หันหลังให้คนที่ผ่านเข้ามาใกล้ๆ หากไม่เช่นนั้น ถ้าไม่ใช่ชลัมภู ก็เป็นร้อยเอกลอร์ช ที่เข้ากีดกันกำบังเธอไว้

ร้อยเอกภักดี ในชุดเสื้อคอปิดแขนยาว สังเกตรับรู้ด้วยท่าทีเคร่งขรึม สำหรับทิพย์... หากบังเอิญมองไป ก็มักจะพบดวงตาคมในสีหน้าเคร่งขรึมของชายหนุ่มมองอยู่

มันทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ

ภาพข่าวการรบในลองปรีทำให้นายทหารหนุ่มขมวดคิ้ว ไม่ไกลกันนัก ชลัมภูพูดกับ ลอร์ชเบาๆ แต่น้ำเสียงออกจะเครียด

“ผู้กองเชื่อไหมว่า เจ้าพวกสิงหะรามันหนุนหลังนายพลวันเนา เพราะหวังจะใช้ลองปรีเป็นฐานกำลังสำหรับรุกรานมาไทย”

“ทางเราก็คอยดูเหตุการณ์และระวังตัวอยู่ครับ”

ลอร์ชตอบอย่างระมัดระวัง ไม่ใช่หน้าที่ ที่จะปรึกษานโยบายภายในกับนายทหารโสพล ชลัมภูเข้าใจจึงไม่ซ้กซี้ หน้าที่เฉพาะกาลของเขาคือภารกิจในหัตดิน ลอร์ชเพียงประสานงานดูแลส่งเขาและทิพย์ถึงที่นั่นแล้วต่างฝ่ายก็จะแยกย้ายจากกัน ดังนั้นแม้จะสนใจความเคลื่อนไหวของศัตรูตัวร้ายที่คร่าชีวิตภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์ของเขายู่ทุกลมหายใจ แต่ก็ไม่สมควรสร้างความลำบากใจให้อีกฝ่าย

ถึงอย่างไรหน่วยงานเฉพาะกิจของทั้งสองในฐานะพันธมิตรก็ได้ให้ความร่วมมือสนับสนุนข้อมูลและประสานงานกันอยู่ในระดับหนึ่งแล้ว

ส่วนร้อยเอกหนุ่มจากหัตดิน จ้องมองจอโทรทัศน์ เหมือนที่เขา มักจะทำเมื่ออยู่ที่บ้านราชวดี ขณะที่สาว ๆ ผีกซ้อมพ้อนรำอยู่ในห้องอื่น เขาก็จับจ้องช่องข่าวที่เสนอเป็นภาษาต่างประเทศทั้งวัน

“สถานการณ์ทางหัตดินยังเป็นปรกติดีใช่ไหม มีเหตุก่อการร้ายรุนแรงบ้างหรือเปล่า” เขาได้รับคำถามเช่นนั้นบ่อยๆ

ในครั้งนี่เมื่อยืนปะปนอยู่ในกลุ่มผู้คน เขาได้ยินผู้เดินทางที่สนใจภาพในจอทีวีพูดกันว่า

“ลองปรีน่ากลัวนะ หวังว่าหัตดินคงไม่มีอะไรรุนแรง ไม่ค่อยได้ยินข่าวก็เลยไม่รู้ที่บ้านเมืองเขาเป็นอย่างไรบ้าง”

คนอื่น ๆ หันมาร่วมเจรจา ชายคนหนึ่งพูดว่า

“ไม่มีอะไรต้องวิตกหรอกคุณ หัตดินสงบสะดวกสบายเหมือนกรุงเทพนั่นแหละ แต่เขามีระเบียบและร้ายกว่า ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี ไม่ได้แบกหนี้สินมาแต่เกิดเหมือนพวกเรา”

“อืม ผมก็ได้ยินมาว่าองค์ราชาภริที่ติดกับพระอนุชา เป็นที่รักของประชาชนมาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ทั้งคู่ ทรงรักเอาใจใส่ประชาชน... การรักษาพยาบาล การสาธารณสุขไปทุกพื้นฐานรวมทั้งการศึกษา ก็เป็นรัฐบาลจัดหาให้ทุกคนได้ใช้ทั่วถึงโดยไม่ต้องจ่ายสตางค์เลย”

อีกคนหนึ่งเสริม อีกคนพยักหน้า

“ทรงเป็นขวัญใจของประชาชนทั้งสองพระองค์”

สตรีที่ยืนอยู่ด้วยถามว่า “เพราะอย่างนั้นองค์ภริที่ติดถึงได้แต่งตั้งพระอนุชาเป็นรัชทายาทใช่ไหมคะ แล้วอย่างนี้ลูกชายไม่น้อยใจพ่อหรือยังงัย”

คนที่ทำท่าเหมือนเป็นผู้รู้ พูดว่า

“ลูกชายสองคน เครื่องบินตกพิการไปคนหนึ่ง ส่วนคนโตไม่ค่อยได้ยินข่าว เห็นว่าไปอยู่ที่ยุโรปบ้าง อเมริกาบ้าง ทำทางจะไม่ค่อยสนใจบ้านเมืองเท่าไร”

“เป็นเพลย์บอยไปแล้วกระมัง” อีกเสียงหนึ่งเงี้ยวเราะ

“แต่ท่านแต่งงานแล้วนะ กับพระราชวงศ์สวยมากจากโสพล”

อีกคนพูดว่า “แต่ไม่ค่อยมีข่าวนะ ไม่ค่อยไปไหนๆ กับชายาอาจจะเข้ากันไม่ได้”

“ท่านเป็นเกย์หรือเปล่า... ไม่แน่ะ ยิ่งไปโตที่ยุโรป อเมริกาด้วย”

ชายร่างสูงที่ยืนอยู่นอกกลุ่ม แต่อยู่ในระยะใกล้พอจะได้ยินทุกคำพูด เหลือบตามอง แต่ก็ยังคงเฉยเหมือนไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง.....

ใกล้กำหนดเวลาเดินทาง ประกาศเลื่อนเวลาทำให้ผู้โดยสารส่งเสียงพึมพำอย่างเบือหน่าย “เที่ยวบินนี้มีท่านนายกฯ ท่านผู้ใหญ่

และนักการเมืองหลายคน เลยต้องตรวจความปลอดภัยมากเป็นพิเศษ”
คนที่ดูเหมือนจะรู้ดีอยู่เสมอพูดขึ้น

หลังจากอีกหนึ่งชั่วโมงผ่านไป ทุกคนก็ได้รับเชิญให้ขึ้นเครื่อง
ลอร์ชได้รับโทรศัพท์จากท่านนายพลไซยันต์ พูดกันอยู่ครู่หนึ่ง
ก็หันมาบอกทิพย์ว่า “ท่านนายพลให้เรียนขอภัยที่มาดูแลด้วยตนเอง
ไม่ได้ครับ” เขาหยุดพูดเมื่อภริตียื่นหน้าเข้ามาฟังด้วย
“ไอ้โห ห่วงกันจริง.....” เธอหันไปหัวเราะกับเพื่อนๆ
ทิพย์ยิ้มอย่างใจเย็น “ไม่เป็นไรค่ะ แค่นี้ก็รับกวนมากแล้ว”

ชลัมภตามติดอยู่ข้างหลัง พวกกันเดินมาตามทางเดินชั่วคราวที่
ต่อจากอาคารท่าอากาศยานไปยังตัวเครื่อง ทว่าพอถึงช่องทาง
ระหว่างแถวเก้าอี้ข้างใน ทิพย์ต้องชะงักเมื่อร่างที่บอบไม่มีสัดส่วนของใคร
คนหนึ่งขวางทางอยู่ เขาคอนนั้นกำลังร่วนววยอยู่กับการเก็บกล่อง
ถ่ายรูปเข้าไว้ในช่องเก็บของเหนือที่นั่ง

เธอจำได้ดี นักข่าวรายนี้เคยวิ่งตามถ่ายรูปเธอและอุษากับ
วัลภา ณ ดึกศูนย์การค้าที่บังเอิญเกิดการวางระเบิด ครั้งที่ลอร์ชพา
พวกเธอไปหาซื้อเสื้อผ้าขาวของ เธอหันมากระซิบบอกชลัมภ ซึ่ง
มองตามแล้วบอกให้เธอหันหน้าหนี ดีที่ฝ่ายนั้นกำลังสนใจกับตัวเอง
จึงปล่อยให้ทั้งสองแทรกตัวเดินผ่านไปเฉยๆ

มีการแลกที่นั่งเพื่อคนที่คุยกันถูกใจจะได้นั่งด้วยกัน ทิพย์ถูก
ขนาบด้วยวัลภาและอุษา เธอหันไปมองหา เห็นลอร์ชได้ที่นั่ง
ไม่ไกลจากองค์กรร้ายใหญ่ซึ่งถูกแยกห่างไปจากเธอ

สายตาเธอสะดุดที่ดวงตาคมในใบหน้าเข้มที่มีผิวสีน้ำตาลอ่อน
เจือทองซึ่งถูกบังไว้ครึ่งหนึ่งด้วยไรหนวดเครา ที่นั่งของเขายู่ใกล้
เข้ามา เขามักจะมองเธอนานๆ เสมอ...

ทำไมกันเล่า..... หรือว่าเขาก็เป็นเช่นนั้นกับทุกๆ คน
เธอหันกลับมาหาเพื่อนๆ ด้วยความรู้สึกไม่เป็นปรกติ
“ตื่นตื่นจัง ฉันเพิ่งขึ้นเครื่องบินครั้งนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต”
อุษากระซิบ ทิพย์บีบมือเพื่อน เธอเองก็ตื่นตัวไม่น้อย
แต่ไม่ใช่เพราะเหตุผลเดียวกับอุษา...

เมื่อคืนนี้ขณะที่กำลังจัดเตรียมข้าวของสำหรับการเดินทาง เธอ
ได้สำนึกด้วยความหม่นหมองหดหู่ติดกัวงวลถึงภารกิจที่ได้รับมอบหมาย
เธอประคองขวดแก้วใบจิ๋วบรรจุ “พระโอสถทิพย์” ที่ได้รับจากพระหัตถ์
ของเสด็จลุงไว้ในอุ้งมือที่สั่นระริก สุรเสียงรับสั่งดังแว่ว

...ยานี้หากไม่ใช่เพื่อสุดาวดีก็เพื่อตัวตัวเอง จำไว้ว่า
อย่าปล่อยให้ราชสกุลต้องมัวหมอง.....

...จงส่งน้องเจ้าไปรับใช้พระแม่เจ้าจันทราในสวรรค์.....

ความหมายของประโยคนั้นคืออะไรชาวโสฬสย่อมจะรู้ดี
การตายของน้องย่อมต้องทำให้ท่านแม่พระหทัยแตกสลาย
เธอจำได้ถึงคืนสุดท้ายก่อนจากมา เธอลืมตาตื่นจากฝันร้าย
พบว่าท่านแม่ประทับนั่งอยู่ในความมืด จ้องมองขวดยาพิษนี้ด้วย
ดวงเนตรโศกศัลย์เลื่อนลอย

เธอหวาดไหวด้วยความรู้สึกกระทบกระเทือน

...ท่านแม่... ลูกไม่อยากให้วันนั้นมาถึงเลย ถ้าเป็นไปได้
ลูกเลือกที่จะตายเสียเองดีกว่าที่จะฆ่าน้อง...

ด้วยความรู้สึกสลดหดหู่ที่จับหัวใจหัวใจ องค์กรดุณีปรารถนา
ที่จะยกขบวนน้ำยานั้นขึ้นจรดริมฝีปาก

บ่อยครั้งที่เธอคิดว่า ตายเสียดีกว่าจะฆ่าน้องของตัวเอง.....

อากาศไม่ดีนักเพราะเริ่มจะเข้าสู่ฤดูฝน รายงานแจ้งว่าจะมีฝนตก
แต่ไม่ถึงกับจะเป็นพายุ แม้กระนั้นอาการโคลงแรงเป็นระยะที่เกิดขึ้น
หลังจากเครื่องบินไต่ขึ้นสู่ระดับความสูงของเพดานบินได้เพียงชั่วครู่ ก็
ทำให้นักเดินทางช่างเจรจาทั้งหลายเงยไปตามๆ กัน แม้มีเสียงพิมพ์
พูดคุยกันอยู่บ้าง

พออุษาและวัลภานั่งเงยบ ทิพย์ก็พลอยเงยไปด้วย

พนักงานประจำเครื่องยังบริการอาหารเป็นปรกติ แม้ออกจะ
ทุลักทุเลและผู้โดยสารไม่รู้สึกเอร็ดอร่อยเท่าที่ควร ท้องฟ้าภายนอก
หน้าต่างกระจกมีดมัวแม้จะเป็นเวลาบ่ายจัดที่เคยมีแสงแดดแผดจ้า
ทั้งปรากฏแสงวาวๆ จากสายฟ้าคะนองฝนเป็นระยะ

มีเสียงบ่นหวาดๆ จากที่นั่งใกล้ๆ อภริตียิ่งแกล้งพูดต้งๆ ว่า

“คิดแล้วเชื่อว่าต้องเจอแบบนี้ เมื่อคืนนี้ฉันฝันไม่ดีเลย”

“ฝันว่ายังไงหรือ” สุตายนหันหน้าเข้าไปถาม

“ฝันว่าผมร่วงหมดทั้งหัว โบราณเค้าถือ...ว่าจะเกิดเรื่องร้าย”

เจ้าตัวแกล้งส่งเสียง มีผลให้เพื่อนๆ และคนอื่นๆ หน้าเสียไปตามๆ กัน

“หัวโบราณไม่เข้าเรื่อง นี่มันสมัยไหนแล้ว” ชูลีตึงแต่สีหน้า และน้ำเสียงบอกความหัวน่ไหว

“อ้าวจริงนะ มีคนฝันแบบนี้ แล้วปรากฏว่าเกิดอุบัติเหตุรถคว่ำ ตายกันหมดเลย คนที่ฝันนี้รอดคนเดียวแต่ก็ต้องอยู่โรงพยาบาลตั้ง นาน”

“อ๊วย จริงหรือ”

คนอื่นๆ หน้าเสีย นักธุรกิจหญิงที่มีท่าทีดูแคลนนางศิลป์สาว เมื่อครู่ก่อนซึ่งนั่งอยู่เฉยๆ ไปข้างหน้าหันมาทำตาโต ก่อนจะหันกลับไป ด้วยสีหน้าไม่ดีนัก แสงเดือนและพิสมัยที่หนึ่งขนาบซ้ายขวาคนพูด หัวเราะกันคิกคัก ครูพรหันมาทำตาตุ่แต่ก็ไม่ได้พูดว่าอะไร

แสงเดือนหัวเราะ “ประเดี๋ยวครูพรก็เล่นงานเอาหรือ”

“น้ำพริกแล้วจะไม่ได้เจอเนื้อคู่ที่หัดดิน” แม่หลานสาวคิกคัก

อุษามือเย็นจับมือทิพย์ไว้

“อภิริดีพูดอะไรก็ไม่รู้”

“หนักแน่นชิ อุษา จะไปหัวน่ไหวทำไมกับแค่คำพูดเท่านั้น”

“แยจ้งเลย ขึ้นเครื่องบินครั้งแรกก็เป็นแบบนี้ ฉันทงเซ็ดไปอีก นาน” วัลภาบ่นบ้าง

ทิพย์ไม่ได้กลัวเรื่องที่ไต้ยีน ความวิตกกังวลในภารกิจที่ได้รับ มอบหมาย กดทับจนเธอรู้สึกหนักอึ้ง เธอหลับตาล้ากลินความทุกข์ ...หากมีอะไรเกิดขึ้นจริงก็คงจะเป็นพระเมตตาของพระแม่... เราจะได้ไม่ต้องทำสิ่งที่ไม่อยากจะทำ...

มีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นจากทางหัวและท้ายของเครื่องบิน

ผู้โดยสารบางคนยังไม่ทันสังเกตถึงความผิดปกติด้วยซ้ำ แต่ เสียงร้องอุทานฮือฮาหวีดว้ายก็ดังขึ้น ปลุกให้คนที่ไม่รู้เรื่องราวพากัน ส่งเสียงพึม เผลียวมองต้นเสียง หลายคนปลดเข็มขัดนิรภัยจะลุกขึ้น จากที่นั่ง พอดีกัปที่เครื่องบินซึ่งกำลังบินต่ำลงมฝนโคลงตัวไหววูบ เรียกเสียงอุทานหวีดว้ายขึ้นอีก พนักงานที่บริการอยู่ในระหว่างแถว ผู้โดยสาร ต้องส่งเสียงร้องบอกให้ทุกคนนั่งลง

“เกิดอะไรขึ้น” เสียงถามดังรอบข้าง

พนักงานที่ถูกถามก็ตื่นเต้นแปลกใจไม่แพ้กัน “โปรดนั่งลง ก่อนคะ โปรดนั่งลงแล้วรัดเข็มขัดไว้ด้วย”

ผู้โดยสารบางคนทำตามโดยดี บางคนก็ยังอิดออด แต่แล้วก็ ต้องชะงักเพราะเสียงประกาศจากลำโพงที่ติดอยู่ตลอดลำเครื่อง

“ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ... ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ...

นี่คือกัปตัน...

ขอให้ทุกท่านอยู่ในความสงบ โปรดนั่งอยู่ในที่นั่งและรัดเข็มขัด ให้เรียบร้อย... มิฉะนั้นอาจเกิดอันตรายร้ายแรงขึ้นได้

ขอให้ทุกท่านอยู่ในความสงบ โปรดนั่งอยู่ในที่นั่งและรัดเข็มขัด ให้เรียบร้อย... มิฉะนั้นอาจเกิดอันตรายร้ายแรงขึ้นได้”

เสียงพูดซ้ำๆ เหมือนจะสะกดให้ทุกคนทำตาม อากาไรหวาดตัว ของผู้โดยสารลดลงชั่วขณะ แล้วก็ต้องพึมพมขึ้นพร้อมๆ กัน เพราะ ไต้ยีนเสียงประกาศสำเนียงแปร่งๆ ที่หัวน่หัวกว่าเดิม

“ทุกท่านโปรดทราบ ขอให้อยู่ในความสงบ ขณะนี้เครื่องบิน ลำนี้ได้ถูกยึดไว้แล้ว จะไม่มีใครเป็นอันตรายหากว่าปฏิบัติตามคำสั่ง มิฉะนั้นเราจะจัดการอย่างเด็ดขาด.....”

ทุกคนส่งเสียงฮือ ไหวตัวอีกครั้ง ร่างของชายฉกรรจ์สองคน ปรากฏขึ้น ที่ต้นแถวของทางเดิน สีหน้าเย็นชาเหยี่ยมเกรียมท่าที แกร่งกร้าว จริงจัง ในมือถือปืนกระบอกเล็กไว้มัน

“ขณะนี้เครื่องบินลำนี้ได้ถูกยึดไว้แล้ว ขอให้ทุกคนอยู่ใน ความสงบ ไม่เช่นนั้นเราจะจัดการอย่างเด็ดขาด...” เสียงประกาศ สำเนียงแปร่งดังจากลำโพงซ้ำๆ

ท่ามกลางความตื่นตระหนกของผู้คน วัลภายึดแขนทิพย์ไว้แน่น ขณะที่อุษาเบียดร่างที่สันเป็นลูกนกกอดแขนเธอไว้ ทิพย์หันขวับ ไปหาชลัมภู สีหน้าของหนุ่มใหญ่เครียดขริ่ม มองมาจากระยะไกล ด้วยความกังวลห่วงใย

ถัดไกลเข้ามา ดวงตาสีเข้มเคร่งขริ่มของนายทหารหนุ่มจาก หัดดินก็กำลังมองเธออยู่เช่นกัน ไม่มีความแตกตื่นตกใจอยู่ในใบหน้า ที่ซ่อนอยู่ในเงาของหมวดเครา เขามองเธอหนึ่ง สันหน้าคล้ายจะบอก ให้เธออยู่ในความสงบ

ทิพย์หันกลับมาด้วยความรู้สึกอุ่นใจขึ้น

“ไม่ต้องกลัวนะทิพย์ ฉันทงดูแลเธอเอง”

เสียงของวัลภาหนักแน่นเช่นกัน.....